

Sygn. akt **IV Ka 917/21**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sądu Okręgowego Adam Sygit (spr.)

Sędziowie: Sądu Okręgowego Stefan Pietrzak

Sądu Okręgowego Mirosław Kędziński

Protokolant: sekr. sądowy Olga Szałapska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy Anny Kartawik-Golińskiej,

po rozpoznaniu dnia 4 marca 2022 roku,

sprawy:

R. S., s. R. i A., ur. (...) we W.,

oskarżonego z art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

M. K. (2), s. M. i E., ur. (...) w T.,

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.,

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego M. K. (2) i obrońców obu oskarżonych,

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy,

z dnia 15 września 2021 roku sygn. akt III K 641/18

1. zmienia zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego M. K. (2) w ten sposób, że: z opisu przypisanego mu czynu eliminuje sformułowanie „doprowadził w ten sposób w konsekwencji Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem uszczuplającego należny podatek od towarów i usług o łączną kwotę nie mniejszą niż 138.694,00 zł”; z jego kwalifikacji prawnej eliminuje art. 286 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k.; jako podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a orzeczone wobec niego kary obniża – karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku a orzeczoną na mocy art. 33 § 2 k.k. karę grzywny do 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednostkowej stawki na kwotę 100 (stu) złotych (pkt II wyroku);

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. wymierza oskarżonemu M. K. (2) opłatę w wysokości 880 (osiemset osiemdziesiąt) złotych za obie instancje a oskarżonemu R. S. opłatę w wysokości 880 (osiemset osiemdziesiąt) złotych za II instancję oraz obciąża ich wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w częściach równych, tj. w kwotach po 40 (czterdzieści) złotych.

SSO Stefan Pietrzak SSO Adam Sygit SSO Mirosław Kędziński

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 917/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 15 września 2021 roku wydany w sprawie dot. oskarżonego M. K. (2) i oskarżonego R. S. o sygn. akt III K 641/18.

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońcy oskarżonych
oskarżony M. K. (2)
inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	Oskarżony R. S..	Zakres posiadanych przez oskarżonego uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi i charakter jego zatrudnienia w firmie (...).	Kopie dokumentów.	k. 4256-4258
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1.	Kopie dokumentów.	Brak podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, zarówno zgodności z oryginałem, jak i faktów odzwierciedlonych ich treścią.

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzuty apelacji oskarżonego M. K. (2) i jego	# zasadny

	<p>obrońcy dot. wadliwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego a prowadzącej do nieprawidłowych ustaleń faktycznych odzwierciedlonych treścią wyroku skazującego.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadne</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie podnieść należy, iż oceny trafności zapadłego wyroku nie można dokonywać wyłącznie przez pryzmat sporządzonego jego pisemnego uzasadnienia. Tę uwagę czyni sąd odwoławczy, gdyż nawet i zasadność niektórych zastrzeżeń apelujących odnośnie rzetelności wskazań zawartych w uzasadnieniu, nie mogła prowadzić do zakwestionowania słuszności wyroku skazującego M. K. (2). Jednocześnie już w tym miejscu trzeba wskazać, że ewentualne niedoskonałości pisemnego uzasadnienia wyroku a nawet wprost, naruszenie regulacji tego dotyczącej (wynikającej z art. 424 k.p.k.), pozostaje bez wpływu na treść wyroku a jednocześnie w przedmiotowej sprawie nie uniemożliwiło to dokonania kontroli odwoławczej, jak i sformułowania środków odwoławczych. Ponadto, zgodnie z art. 455a k.p.k., sąd odwoławczy nie może uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych art. 424 k.p.k.</p> <p>Zdaniem sądu odwoławczego w przedmiotowej sprawie nie doszło do przekroczenia przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy granic swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ale przeciwnie, w konsekwencji jego prawidłowej, całościowej</p>		

oceny, dokonano trafnych ustaleń faktycznych, jednoznacznie wskazujących na sprawstwo i zawinienie oskarżonego K. w zakresie zachowania przypisanego mu wyrokiem a wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. Wbrew twierdzeniom apelujących trafnej ocenie poddano wszystkie zgromadzone w toku postępowania dowody, zarówno te obciążające oskarżonego, jak i te dla niego korzystne, dokonano tego z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W konsekwencji tej oceny sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie wskazującym na sprawstwo oskarżonego K. odnośnie czynu polegającego na udziale w poświadczaniu w dokumentach nieprawdy, co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Wbrew zarzutom apelujących sąd I instancji nie naruszył ogólnych norm prawidłowego procedowania określonych art. 2 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

Podnoszenie przez skarżących, iż teoretycznie możliwe było dokonanie innej oceny dowodów nie oznacza naruszenia przez sąd pierwszoinstancyjny zasad prawidłowego procedowania. Skoro sąd miał możliwość, wskutek dokonania szczegółowej analizy całości zgromadzonych dowodów, uznania określonej wersji za wiarygodną, to nie doszło również i do obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Reguła in dubio pro reo, zawarta w tym przepisie, odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, nie można jej jednak rozumieć jako reguły swoistego, uproszczonego traktowania wątpliwości. Wszelka

wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych winna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego, jak i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Reguła ta ma więc zastosowanie jedynie wtedy, gdy wyczerpane zostały wszystkie możliwości w procesie, a mimo to nadal istnieją wątpliwości, których nie można usunąć ani w świetle zebranych dowodów, ani w świetle logicznego rozumowania. Natomiast, gdy z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzeń, to nie jest to równoznaczne z istnieniem „nie dających się usunąć wątpliwości” w rozumieniu tego przepisu. W takim przypadku sąd zobowiązany jest dokonać ustaleń faktycznych kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów, której granice wyznacza art. 7 k.p.k. Przepis art. 5 § 2 k.p.k. w żadnym razie nie może być, bowiem interpretowany jako obowiązek czynienia ustaleń faktycznych, w oparciu o najkorzystniejsze dla oskarżonego wersje wypadków. W niniejszej sprawie nie zachodzi sytuacja określona w art. 5 § 2 k.p.k., a więc nie może być mowy o obrazie tego przepisu, skoro zebrane dowody i prawidłowa ich ocena pozwalają na dokonanie konkretnych ustaleń faktycznych. Dlatego też sąd odwoławczy uznał, że w realiach nin. sprawy nie można dopatrzeć się naruszenia przez sąd I instancji przepisu art. 5 § 2 k.p.k. Skoro sąd ten nie miał wątpliwości, co do ustaleń faktycznych, to przepis ten nie ma zastosowania do sytuacji, gdy takowe wątpliwości

ma jedynie strona postępowania. Nie można więc zasadnie stawiać zarzutu naruszenia reguły in dubio pro reo, jeżeli to wyłącznie skarżący ma wątpliwości, co do treści poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych, czy też sposobu oceny przeprowadzonych dowodów.

Prawidłowa ocena całości zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego i wynikające z niej wnioski w sposób jednoznaczny potwierdzają trafność przypisania oskarżonemu K. dopuszczenia się, w warunkach czynu ciągłego i przestępczego współsprawstwa, przestępstwa opisanego treścią art. 271 § 3 w zw. z § 1 k.k. Jest to wynik prawidłowego ustalenia, że M. K. (2), działając wspólnie i w porozumieniu z R. J. (1) i M. W. jako osobą uprawnioną do wystawienia dokumentów w imieniu reprezentowanego przez siebie podmiotu gospodarczego, biorąc udział w działalności zarejestrowanego właśnie na M. W. - Skup (...) w S., w jej ramach uczestniczył w koordynowaniu i nadzorowaniu transakcji sprzedaży złomu, dokonywanych z wykorzystaniem danych tego podmiotu gospodarczego. W ramach tego, działał doprowadzając do poświadczenia przez osobę uprawnioną do wystawienia dokumentacji w jego imieniu czyli M. W. nieprawdy, co do okoliczności mających znaczenie prawne we wprowadzanych do obrotu dokumentach a odnoszących się do transakcji sprzedaży towaru na rzecz (...) W. i (...) S., w rzeczywistości pochodzącego z nieustalonego źródła i nie będącego własnością firmy (...). W wyniku tego, zobowiązany M. W. wystawiał faktury VAT dot.

takich transakcji i złożył w Urzędzie Skarbowym w Ż. deklarację VAT-7 z których wynikało uprawnienie do pomniejszenia podatku należnego o podatek naliczony, nie mając w rzeczywistości zakupów udokumentowanych prawidłowymi fakturami VAT, tj. odnoszącymi się do rzeczywistych zdarzeń gospodarczych – sprzedaży złomu należącego do firmy (...).

Fakt, że podmiot gospodarczy Skup (...) nie dokonał sprzedaży towarów określonych wystawionymi fakturami VAT a wskazanymi treścią wyroku był niekwestionowany. Nie zgłoszono też zastrzeżeń odnośnie prawidłowości ustalenia, że podmiot ten został wykorzystany dla ukrycia rzeczywistego źródła sprzedawanego towaru i wyłącznie w tym celu funkcjonował. Jediną okolicznością podnoszoną na uzasadnienie nieprzyznawania się M. K. (2) do sprawstwa i zawinienia było zakwestionowanie jego zaangażowania w prowadzenie działalności gospodarczej M. W., oprócz koleżeńskej przysługi wyświadczonej ww. przy wypełnianiu deklaracji podatkowych składanych organowi skarbowemu. Dotyczący powyższej okoliczności, zgromadzony w toku rozpoznawania sprawy osobowy materiał dowodowy, został - zdaniem sądu odwoławczego - oceniony w sposób prawidłowy. Trafnie uznano za wiarygodne te depozycje procesowe M. W. w których to wskazywał, że to właśnie oskarżony M. K. (2) był osobą zaangażowaną w koordynowanie i nadzorowanie działalności prowadzonej pod szyldem Skupu (...) w S.. Trafnie zakwestionowano natomiast te wskazania świadka w których to zachowanie tak opisane

identyfikował z inną osobą, tj. M. D.. Zostało to przez niego zaprzeczone w kolejnym przesłuchaniu wraz ze wskazaniem motywów swego początkowego a nieprawdziwego wskazania. Okoliczność jakoby to M. D. był osobą zaangażowaną w tę działalność i uczestniczącą w dokumentowaniu transakcji przeprowadzonych w okresie od 13 marca 2008 roku do 9 lipca 2008 roku a także tworzeniu dokumentacji je rozliczających, tj. deklaracji podatkowych jest nieprawdziwa wobec faktu jego śmierci w dniu 13 kwietnia 2008 roku (k. 2224, 2283 – „to nie był D. ale inna osoba” – relacja świadka W.). Ponieważ po tym dniu były jeszcze wystawiane dokumenty, w tym składane deklaracje za miesiące do lipca 2008 roku włącznie (z dokumentów tych wynikają daty wystawienia: 25.03, 23.05, 4.08 i 28.07.2008 roku oraz daty ich złożenia w Urzędzie Skarbowym: 25.03, 6.06, 5.08 i 4.09.2008 roku), to niemożliwym jest aby to tenże w tym uczestniczył.

Natomiast zaangażowanie w przestępczą działalność oskarżonego M. K. (2) wynika nie tylko z tej wersji zeznań świadka M. W., którą należało uznać za wiarygodną, ale i z obiektywnego dowodu w postaci dokumentów i ich analizy, tj. zabezpieczonych deklaracji podatkowych firmy (...). Choć sąd I instancji błędnie uznał, iż na dokumentach (a tym bardziej, że na fakturach) podpisy na dane (...) złożył oskarżony K., co zresztą oznaczałoby popełnienie zupełnie innego przestępstwa a mianowicie występku fałszerstwa z art. 270 k.k. (M. W. jednoznacznie potwierdził swe autorstwo tych podpisów – k. 2997 i nie zostało to zakwestionowane żadnym

dowodem), to wypełnienie treści tych deklaracji podatkowych, w tym naniesienie danych istotnych z punktu widzenia rozliczenia podatkowego, nastąpiło pismem oskarżonego K.. Tak należy odczytać jednoznacznie i konsekwentnie opinię biegłego z dziedziny badania pisma. Zresztą oskarżony K. powyższego nie kwestionował, podnosząc jedynie, iż uczynił to w ramach koleżeńskich uprzejmości. Takie wytłumaczenie sąd uznał za nielogiczne i nieracjonalne a jednocześnie sprzeczne z relacją świadka W. wskazującego, że było to konsekwencją roli, jaką odgrywał oskarżony K. w zarejestrowanej na niego działalności gospodarczej i jego ingerencją w treść składanej w związku z tym dokumentacji. Świadek zaprzeczył aby aktywność podsądnego ograniczyła się jedynie do czynności technicznej czyli do wypisania deklaracji. Istotne przy tym jest, że nie mieliśmy do czynienia z jednorazową przysługą ale wypełnieniem deklaracji za miesiące luty, kwiecień, czerwiec i lipiec 2008 roku (k. 2332-2332v). Co więcej, wypełnienie to dotyczy ich merytorycznych treści, co wiązało się z ustaleniem i wskazaniem danych dotyczących kwot przeprowadzonych transakcji, które w rzeczywistości nie zostały przeprowadzone przez ten podmiot gospodarczy.

Ustalenie powyższe potwierdza wiarygodność zeznań świadka W. a obciążających właśnie oskarżonego K. przestępczą aktywnością pod szyldem Skupu (...) w S.. Słusznie sąd I instancji zakwestionował początkową wersję przedstawioną przez tego świadka, kiedy to obciążył M. D. (k. 2167), który - z uwagi na datę śmierci - nie mógł uczestniczyć we wszystkich

czynnościach faktycznie podjętych w imieniu firmy (...) a także wersję przedstawioną na rozprawie w przedmiotowej sprawie, kiedy to świadek W. podał, że jedynie wymyślił oskarżonego K. i podał go jako uczestniczącego w tym przestępczym charakterze, gdyż był jedyną osobą, której się nie bał, skoro pozostaje to w sprzeczności z wynikiem badań pisma na deklaracjach składanych w imieniu firmy i jednocześnie świadek ponownie obciążył D. w sytuacji, kiedy jego sprawstwo było obiektywnie niemożliwe. W związku z tym jedyną logicznie zasadną wersją jest ta, w której i to w sposób jednoznaczny oraz kilkakrotnie potwierdzany, świadek M. W. obciążył oskarżonego M. K. (2). Wówczas to świadek podał, że jego kolega M. K. (2) namówił go na założenie firmy złomowej (...) i wystawianie „lewych” faktur a dotyczących rzekomych transakcji złomem. Działalność tę zorganizował R. J. (1) (potwierdzający przecież zaangażowanie swoje i M. W.) a bezpośrednio koordynował i nadzorował właśnie oskarżony K. – kolega z G. (k. 2291). Świadek podał, że z uwagi na koleżeńskie relacje wcześniej nie chciał go obciążać i dlatego wskazał na D. wiedząc, że on już nie żyje i nie podniesie żadnej odpowiedzialności. Zeznał, że deklaracje podatkowe były mu przywożone przez K. już wypisane i tylko do podpisu (k. 2292-2293) a ponadto wypisywał dla niego faktury, na podstawie danych przedstawionych mu na kartce, dot. rzekomych sprzedaży przez firmę (...), która nie dysponowała żadnym towarem. Wskazał na wizerunek M. K. (2) z tablicy pogładowej jako osoby nadzorującej (k. 2295), jak i na wizerunek R. J. (1) jako szefa

odbierającego pieniądze z transakcji złomem (k. 2295-2296). Taką wersję M. W. podtrzymywał i uzupełniał w toku kolejnych przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym (k. 2302-2303, 2374-2380).

Za nietrafną uznano również i argumentację skarżących, podnoszących nieprawidłowość przy gromadzeniu materiału dowodowego czy też zgromadzenie go w zakresie niewystarczającym dla prawidłowego rozstrzygnięcia. Powyższe zostało sformułowane przez przyzmat nie przeprowadzenia dowodu z bezpośredniego przesłuchania na rozprawie świadka R. J. (1). W pierwszej kolejności należy podnieść, iż ww. świadek przebywał poza terytorium kraju a tym samym art. 391 § 1 k.p.k. przyznawał sądowi I instancji prawo do poprzestania na ujawnieniu treści jego przesłuchań z etapu postępowania przygotowawczego. Po drugie, z jego depozycji nie wynikają wskazania bezpośrednio obciążające oskarżonego K.. Relacja J. potwierdza natomiast prawidłowość ustalenia, iż Skup (...) nie prowadził rzeczywistej działalności gospodarczej i aktywność ograniczała się do wystawiania dokumentacji w imieniu tego podmiotu. W ten sposób jedynie pozorowano obrót towarem jako rzekomo będącym własnością tej firmy. Jak już wcześniej wskazano, takie ustalenie nie było kwestionowane w sprawie i jego prawidłowości nie negują skarżący również w środach odwoławczych. W związku z tym, skoro odnośnie oskarżonego K. wskazania świadka J. ograniczały się tylko do stwierdzenia "wydaje mi się, że nazwisko to słyszałem - były to stare czasy, lata 90", to nie było podstaw do czynienia

dalszych starań o bezpośrednie przesłuchanie na rozprawie. Jednocześnie ewentualna niepamięć świadka J. odnośnie konkretnej osoby z którą współpracował lub której polecał określone działanie w ramach firm figujących obrót złodem jest zrozumiała, skoro ww. kontrolował kilka takich podmiotów, jak sam przyznał korzystał z kilku „słupów” a samych transakcji były setki. Przytoczone przez sąd w pisemnym uzasadnieniu wyroku stwierdzenie ("tego od chłopaków z G.") jest okolicznością o znaczeniu drugorzędnym i samą w sobie nie mogącą decydować od trafności wyroku skazującego wobec oskarżonego K.. Taki wniosek jest natomiast konsekwencją relacji świadka W., w zakresie w jakim słusznie sąd I instancji uznał ją za wiarygodną oraz wniosków wynikających z treści zgromadzonej w sprawie dokumentacji, w tym wypełnionych przez oskarżonego K. deklaracji podatkowych złożonych w Urzędzie Skarbowym w Ż.. Oczywistym przy tym jest, że sporządzanie deklaracji podatkowych następowało w celu ich dalszego wykorzystania czyli przekazania organowi podatkowemu a tym samym poświadczeniu nieprawdy ich treścią. Twierdzenie oskarżonego, iż nie miał świadomości, że wypełnione przez niego deklaracje zostaną podpisane i złożone w Urzędzie Skarbowym jest oczywiście nieprawdziwe. Ww. zresztą nawet nie wskazał, w jakim to, innym celu owe deklaracje miałyby być przez niego wypisywane.

Jednocześnie należy wskazać, że przyjęcie konstrukcji popełnienia przestępstwa w warunkach przestępczego porozumienia nie wymaga ustalenia tożsamego

stopnia współpracy i zaangażowania pomiędzy poszczególnymi członkami porozumienia. Nie wymaga nawet osobistej znajomości czy spotkań wszystkich członków porozumienia, jeżeli tylko zaangażowanie wiąże się z świadomością uczestnictwa innych osób w takim przestępczym porozumieniu i akceptowaniem tego udziału oraz jego efektu. Wszyscy współsprawcy działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i takową osiągnęli. Wobec J. bezpośrednie zaangażowanie wiązało się z dostarczaniem złomu będącego przedmiotem obrotu pod szyldem poszczególnych firm, nie będących jego rzeczywistymi właścicielami i kierowaniem działalnością takich firm. Natomiast odnośnie oskarżonego K., nadzorującego działalność firmy (...), istotne jest to, że w takich warunkach przypisano mu ostatecznie odpowiedzialność wyłącznie za występki z art. 271 § 3 w zw. § 1 k.k. Było to konsekwencją zarówno ustaleń poczynionych na podstawie wiarygodnych relacji świadka W. o zaangażowaniu, koordynowaniu i nadzorowaniu działalności prowadzonej pod szyldem Skupu (...) (co przecież nie wymagało jego obecności w miejscach do których złom był dostarczany czy bezpośredniego odbierania pieniędzy) i jej dokumentowanie, jak i bezpośredniego, osobistego zaangażowania oskarżonego M. K. (2) w wystawianie przez formalnego właściciela firmy (...) faktur VAT i sporządzenie deklaracji podatkowych, które następnie złożono w Urzędzie Skarbowym w Ż. dla celów rozliczeń należności publicznoprawnych – dokumentów mających znaczenie prawne i opatrzonych podpisem osoby

<p>uprawnionej do ich wystawienia, tj. właściciela firmy świadka W. a potwierdzających nieprawdę.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowni I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie był niezasadny z uwagi na dokonanie przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, w efekcie rzetelnej, wszechstronnej i trafnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prawidłowych ustaleń faktycznych o sprawstwie i zawinieniu oskarżonego M. K. (2) w zakresie zachowania wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 271 § 3 w zw. z § 1 k.k. Jednocześnie nie dopuszczono się tego rodzaju uchybień proceduralnych, które nakazywałyby uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpoznania z uwagi na konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości po raz kolejny.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego R. S. dot. naruszenia prawa materialnego i wadliwych ustaleń faktycznych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Przede wszystkim należy podnieść, iż zarzuty zostały sformułowane przez tego apelującego właściwie w sposób wzajemnie się wykluczający. Zarzut obrazy prawa materialnego może być postawiony bowiem jedynie wówczas, gdy jednocześnie niekwestionowane są poczynione przez sąd ustalenia faktyczne. Skarżący natomiast tę samą okoliczność, tj. prawidłowość ustaleń dotyczących używania przez oskarżonego S. dokumentów poświadczających nieprawdę i świadomości takiego ich charakteru, kontestuje i podnosi to zarówno jako przesłankę do stawiania zarzutu nieprawidłowych ustaleń faktycznych, jak i zarzutu wadliwości zastosowanej subsumcji wobec poczynionych ustaleń.</p> <p>W związku z tym sąd odwoławczy w pierwszej kolejności był zobligowany do weryfikacji czy oskarżony R. S. dopuścił się przypisanego mu zachowania a polegającego na tym, że świadomie użył dokumentów w postaci faktur VAT dokumentujących transakcje pomiędzy firmą (...) a PHU (...) jako poświadczających nieprawdę, tj. odnoszących się do sprzedaży złomu w rzeczywistości nie będącego własnością tej firmy. W sytuacji uznania tego ustalenia za prawidłowe oczywistym byłby wniosek o dopuszczeniu się przez ww. w sposób umyślny popełnienia występku z art. 273 k.k. Jednocześnie nie może być przy tym wątpliwości, iż o prawidłowości wydanego wyroku nie decyduje jakość sporządzonego jego pisemnego uzasadnienia (a</p>	

wydaje się, że tylko do kwestionowania tego ograniczył się skarżący), lecz poparcie go prawidłowymi ustaleniami faktycznymi, wynikającymi przede wszystkim z treści orzeczenia czyli opisu przypisanego czynu a będącymi konsekwencją trafnej oceny całości zgromadzonych w sprawie dowodów.

Zdaniem sądu odwoławczego niezasadnie uznał apelujący, że oskarżony R. S. nie używał dokumentów poświadczających nieprawdę i był nieświadomy, że ich treść taką nieprawdę wskazuje. Prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, że R. S. wraz z dostawami złomu do firmy PHU (...) przywoził faktury mające dokumentować jego sprzedaż przez firmę PPHU (...), co było obiektywną nieprawdą i tego też był świadomy. Przywożenie i przekazywanie dokumentów, jednocześnie ze świadomością ich dalszego wprowadzania do obrotu gospodarczego i wykorzystywania do dokonywania rozliczeń podatkowych, niewątpliwie wyczerpuje znamię ich „używania” w rozumieniu znamiona występku z art. 273 k.k.

Jednocześnie prawidłowy jest wniosek, że działając w powyższy sposób R. S. był świadomy, iż dokumenty te potwierdzają nieprawdę, tj. nieprawdziwie wskazują, że dostawcą sprzedawanego towaru była firma (...). Takie ustalenie jest konsekwencją zeznań osób pracujących w firmie PHU (...) w R., które miały na przestrzeni 2010-2011 kontakt z oskarżonym czyli świadków T. P., K. K., W. C. i D. Ł. a którzy w sposób

zgodny, wzajemnie uzupełniających się i tym samym wiarygodny, przedstawili jego zaangażowanie w przeprowadzanie transakcji obrotu złomem w imieniu firmy (...). Świadek T. P. zeznał, iż to właśnie oskarżony R. S. podawał się za właściciela firmy (...), przedstawiając się danymi R. J. (2), był zawsze przy transakcjach obrotu złomem i to z nim uzgadniano ich szczegóły. To właśnie oskarżony S. przekazywał nabywcy wszystkie konieczne dokumenty, w tym wskazane wyrokiem faktury VAT sygnowane podpisem właściciela firmy i odbierał pieniądze (k. 2433-2437). Podszywanie się przez oskarżonego pod osobę właściciela firmy (...), tej figurującej w przekazywanych dokumentach jako rzekomy dostawca, zostało potwierdzone zeznaniami świadków: D. Ł. (k. 3016, 3316-3317), W. C. (k. 23019, 3332-3333, 2450) i K. K. (k. 3022, 3317-3328, 2444), które jednoznacznie wskazały właśnie na wizerunek oskarżonego w przedstawionym im materiale poglądowym. Jednocześnie z relacji tych osób wynika, iż wcześniejsze kontakty oskarżonego S. miały miejsce, gdy uczestniczył on w transakcjach z ramienia firmy (...) a w pewnym momencie oświadczył, że założył własną firmę i potem podawał się właśnie za właściciela firmy (...). Skoro to od oskarżonego S. osoby te otrzymywały dokumenty wskazujące, że sprzedającą złom była firma (...) i to on przedstawiał się jako właściciel sprzedawanych rzeczy, to nie może być wątpliwości odnośnie świadomości podsądnego, iż była to nieprawda. Nie jest tak, jak twierdzi skarżący, że oskarżony był jedynie nieświadomym kierowcą pojazdu, którym dostarczano przedmiotowy złom i osobą

nieangażującą się w obrót nim. Takie twierdzenie jest sprzeczne z jednoznacznymi i konsekwentnymi zeznaniami kilku świadków, do których obiektywizmu brak jest jakichkolwiek umotywowanych zastrzeżeń. Oszukańcze zabiegi R. S., tj. podawanie się za właściciela firmy rzekomo sprzedającej złom a której dane figurowały w przekazywanych fakturach VAT, jedynie dodatkowo potwierdzają, iż celowo próbował zafałszować prawdziwy obraz transakcji w których uczestniczył. Tym samym wykazane zostało, że ww. posługiwał się dokumentami podpisanymi przez P. J. będąc świadomy, że ich treść jest nieprawdziwa, bo firma (...) nie była sprzedawcą dostarczanego złomu.

Jednocześnie bezspornym w sprawie było, że towar przywożony i sprzedawany firmie (...) nie pochodził z firmy (...), co jednoznacznie wynika zarówno z relacji faktycznego właściciela firmy świadka J. (który zaprzeczył jakimukolwiek osobistemu udziałowi w tych transakcjach, w tym obecności w miejscu dostaw dla PHU (...) a jedynie podpisywanie in blanco faktur mających potwierdzać sprzedaż przez (...), jak i relacji świadka J. - osoby, która to nadzorowała transakcje złomem pochodzącym z nieustalonego źródła a którego sprzedaż była jedynie pozorowana przez udział m.in. firmy (...). Ewentualna nieświadomość oskarżonego na jakich zasadach następowało finansowe rozliczenie pomiędzy J. a J. nie ma znaczenia dla kwestii odpowiedzialności R. S., skoro przypisano mu wyłącznie świadome używanie dokumentów poświadczających nieprawdę.

Wskazywane przez sąd I instancji
- a wadliwie, gdyż odwrotnie,
zrozumiane przez apelującego
- ustalenie dotyczące płacenia
świadkowi J. za wystawianie
faktur przez oskarżonego S.
(co wynika wprost z relacji
pierwszej z tych osób) dotyczy
transakcji przeprowadzanych z
wykorzystaniem firmy (...) koło
W., w której to oskarżony S.
współpracował z M.. Z relacji
świadka J. wynika bowiem, że choć
początkowo miał miejsce faktyczny
obrot złomem pomiędzy firmami
(...) i (...), to od 2010 roku
również dla tej firmy wystawiał
puste faktury i wynagrodzenie
właśnie z tego tytułu otrzymywał
również i od R. S. (k. 3428-3429,
4111). Choć to ostatnie ustalenie
nie dotyczy wprost obrotu złomem,
który stał się podstawą do
sformułowania zarzutu popełnienia
przestępstwa przez oskarżonego
S., to jednak potwierdza jego
przestępcze zaangażowanie w
taki właśnie proceder fikcyjnego
obrotu złomem i dodatkowo
umacnia prawidłowość ustalenia
jego świadomości wystawiania przez
P. J. i w imieniu firmy (...) faktur,
nieodzwierciedlających rzeczywistej
działalności gospodarczej
prowadzonej przez ten podmiot
a dokumentujących również i
sprzedaż złomu dla firmy PHU (...).

Nie jest jakąkolwiek przeszkodą
do przypisania oskarżonemu
S. odpowiedzialności za czyn
określony wyrokiem dokumentacja
przedłożona w toku postępowania
odwoławczego i wynikające z
niej okoliczności. Dotyczy to
zarówno faktu zatrudnienia
oskarżonego w firmie (...) w
okresie 10.04.2010-5.11.2012
(wprost przeciwnie potwierdza to

wiarygodność zeznań P. J. odnośnie okoliczności nawiązania znajomości z ww.), jak i dokument wskazujący na formalny zakres posiadanych uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Odnośnie tej drugiej kwestii należy podnieść, że z jednej strony nie byłaby to przeszkoda do tego aby R. S. takimi pojazdami się poruszał, a z drugiej, należy uwzględnić zeznania T. P., że przy dostarczaniu złomu przyjeżdżał on z kierowcą (k. 2433-2437).

Trafnie wskazuje apelujący, że dla przypisania odpowiedzialności za popełnienie występku z art. 273 k.k. konieczna jest umyślność działania sprawcy lecz prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów nie wywołuje jakiegokolwiek wątpliwości, odnośnie zasadności takiego ustalenia, jakie poczynił sąd I instancji. Dotyczy to wiedzy R. S., iż używane przez niego dokumenty stwierdzały obiektywną nieprawdę, skoro firma (...) nie była dostawcą przywożonego przez niego złomu. Skoro podsądny wiedział, że figurujący w dokumentach jako ich wystawca wskazany jest niezgodnie z rzeczywistością jako sprzedający towar (przedmiotem obrotu nie był złom należący do firmy (...)) to przyjętą przez sąd I instancji subsumcję należało uznać za prawidłową.

„Użyciem” dokumentu w rozumieniu art. 273 k.k. jest przedstawienie go jakiemuś organowi, a nawet osobie prywatnej, jeżeli ma to wywołać pewien skutek mający znaczenie prawne. Używanie musi zatem stanowić wykorzystanie znaczenia prawnego dokumentu. Dla przyjęcia umyślnej realizacji znamion tego czynu zabronionego wystarczająca jest świadomość, że dokument, którego

się używa, zawiera poświadczenie nieprawdy. Nie jest natomiast niezbędna także wiedza o tym, w jakich konkretnych okolicznościach doszło do sporządzenia tego poświadczenia. Występek ten ma charakter formalny i jest popełniony już z chwilą każdego przedstawienia dokumentu poświadczającego nieprawdę osobie lub instytucji, dla których ma to znaczenie prawne. Przedmiotem czynności wykonawczej typu czynu zabronionego z art. 273 k.k. może być, zgodnie z jednoznaczną treścią tego przepisu, jedynie dokument określony w art. 271 k.k. lub w art. 272 k.k., a zatem taki, w którym funkcjonariusz publiczny lub inna uprawniona do wystawienia dokumentu osoba poświadczyła nieprawdę, co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Wszystkie ustawowe wymogi nakazujące przypisanie odpowiedzialności R. S. za występek z art. 273 k.k. zostały w przedmiotowej sprawie zrealizowane. Dokumenty w postaci faktur VAT zostały podpisane przez P. J. jako osobę prowadzącą działalność gospodarczą pod szyldem PPHU (...). Treść tych dokumentów wskazywała nieprawdziwe informacje, iż sprzedającym towar jest ta właśnie firma w sytuacji, gdy pochodził on z nieustalonego źródła i był organizowany przez świadka J.. Wystawienie dokumentów miało na celu legalizację obrotu towarem a ich użycie związane było z przekazaniem nabywcy i ich uwzględnieniem przy składaniu deklaracji na podstawie których dokonywano rozliczeń z należności podatkowych.

Wniosek

O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie niezasadny z uwagi na dokonanie przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, w efekcie rzetelnej, wszechstronnej i trafnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prawidłowych ustaleń faktycznych o sprawstwie i zawinieniu oskarżonego S. w zakresie zachowania wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 273 k.k.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	Z uwagi na wywiedzenie apelacji osobistej przez oskarżonego M. K. (2) i zaskarżenie całości wyroku oraz treść art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k. sąd odwoławczy uznał za konieczną ingerencję w zaskarżony wyrok z urzędu, skoro opis przypisanego ww. czynu nie uzasadniał kwalifikacji prawnej również jako występkę oszustwa.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Otóż z treści wyroku wynika, że popełnienie występkę z art. 286 § 1 k.k. było konsekwencją doprowadzenia Skarbu Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, uszczuplającego należny podatek od towarów i usług o łączną kwotę nie mniejszą niż 138.695 złotych. Nastąpić to miało wskutek złożenia deklaracji VAT-7 i wskazania w ich treści danych nieznajdujących potwierdzenia rzetelną, potwierdzającą prawdę dokumentacją a tym samym, w sposób nie	

dający prawa do pomniejszenia podatku należnego o podatek naliczony.

Zdaniem sądu odwoławczego nie stanowi doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Skarbu Państwa jako znamienia występku z art. 286 § 1 k.k. zachowanie sprawcy polegające na obniżeniu (zaniżeniu) wysokości należnego do zapłaty podatku VAT, ustalanego w oparciu o procedurę samoobliczania za dany okres rozliczeniowy, tj. realizowaną poprzez składanie cyklicznych deklaracji organowi podatkowemu. W takiej sytuacji, właśnie z uwagi na sposób ustalania wysokości zobowiązania podatkowego za dany okres rozliczeniowy, które to dokonywane jest samodzielnie przez podatnika i bez udziału odpowiedniego organu podatkowego, uiszczenie należności podatkowej (zaliczki) w kwocie niższej niż należna stanowi samodzielną dyspozycję majątkową podatnika, bez jakiegokolwiek czynności ze strony organu podatkowego. Brak jest zatem konstytutywnego dla oszustwa elementu „rozporządzenia mieniem”, dokonywanego przez odpowiedni organ podatkowy. Zachowanie polegające na zaniżeniu należnego za dany okres rozliczeniowy podatku, jak to określono w opisie czynu przypisanego oskarżonemu K., prowadzi jedynie do uniknięcia wydatku z własnego mienia podatnika kosztem uszczuplenia spodziewanego dochodu Skarbu Państwa i jako takie nie stanowi niekorzystnego rozporządzenia mieniem z majątku Skarbu Państwa. Jest to jedynie zaniechanie rzetelnego zgłoszenia przedmiotu opodatkowania, prowadzące do uniknięcia wydatku z własnego majątku podatnika kosztem uszczuplenia spodziewanego dochodu finansowego Skarbu Państwa i pozostaje poza zakresem znamion oszustwa określonego kodeksem karnym. Działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - jeżeli zachowanie sprawy nie prowadzi do wypłaty z mienia Skarbu Państwa wskazanych kwot pieniężnych, stosując oszukańcze zabiegi wprowadzające ten organ w błąd co do powstania, dającego tytuł wypłaty, obowiązku podatkowego a takiego skutku przecież wyrokiem nie ustalono - nie jest wystarczające aby przypisać M. K. (2) odpowiedzialności z art. 286 § 1 k.k.

5. **ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

<p>1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zaskarżony wyrok utrzymano w całości odnośnie oskarżonego R. S. a odnośnie oskarżonego M. K. (2) w zakresie wskazującym na jego sprawstwo i zawinienie w popełnieniu występku z art. 271 § 3 w zw. z§ 1 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Rozstrzygnięto w powyższy sposób z uwagi na bezzasadność wywiedzionych apelacji i brak konieczności dalszej ingerencji z urzędu przez sąd odwoławczy, w szczególności wobec nieustania karalności przypisanych oskarżonym czynów w związku ze wstrzymaniem biegu przedawnienia mocą tzw. ustaw antycovidowych.</p>	
<p>1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zmieniono zaskarżony wyrok odnośnie oskarżonego M. K. (2) w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> -z opisu przypisanego mu czynu wyeliminowano sformułowanie „doprowadził w ten sposób w konsekwencji Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem uszczuplającego należny podatek od towarów i usług o łączną kwotę nie mniejszą niż 138.694,00 zł”; -z jego kwalifikacji prawnej wyeliminowano art. 286 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k.; -jako podstawę wymiaru kary przyjęto art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.; -orzeczone wobec niego kary obniżono – karę pozbawienia wolności do roku a karę grzywny do 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednostkowej stawki na kwotę 100 (stu) złotych (pkt II wyroku). 	

Zwięźle o powodach zmiany	
Powody zmiany w zakresie opisu czynu przypisanego oskarżonemu K. i jego kwalifikacji prawnej wskazano j.w. punkcie 4 uzasadnienia. Jednocześnie uznano, że winno to prowadzić do złagodzenia orzeczenie o karze, skoro wyeliminowano kwalifikację kumulatywną jego zachowania. Powyższe rozstrzygnięcie o karze odzwierciedli w sposób prawidłowy stopień społecznej szkodliwości czynu, zakres zawinienia sprawcy i zrealizuje dyrektywy oddziaływania prewencyjnego i wychowawczego.	

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt 3.	Z uwagi na nietrafność, co do zasady, wywiedzionych apelacji, zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k., oskarżonych obciążono kosztami procesu za postępowanie odwoławcze. Wymierzono oskarżonemu M. K. (2) opłatę w wysokości osiemset osiemdziesiąt złotych za obie instancje (zgodnie z art. 10 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych) a oskarżonemu R. S. opłatę w wysokości osiemset osiemdziesiąt złotych za II instancję (zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych) oraz obciążono ich wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w częściach równych, tj. w kwotach po czterdzieści złotych (20 złotych jako ryczałt za doręczanie korespondencji i 60 złotych jako opłaty za uzyskanie aktualnych kart karnych). Sytuacja majątkowa oskarżonych i ich zdolności zarobkowe nie dawały podstaw do zwolnienia z obowiązku pokrycia kosztów bezzasadnie wywołanego postępowania odwoławczego.

7. PODPIS

1.11. Granice zaskarżenia	
----------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. K. (2).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięć wyroku.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	

Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony M. K. (2).	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięć wyroku.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. S..

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięć.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana